

HELLE PERRIER DE SULTNE

ILLUSTRERET AF
FELIX PERRIER

HELLE PERRIER
DE SULTNE

ILLUSTRERET AF
FÉLIX PERRIER

Han trykker på såret. En fed klat pus bobler frem, glider ned ad skinnebenet og splatter ud på gulvet. Han skærer en smertende grimasse.

Hvad var det for en syg myg, der stak ham i går? Han havde været ude ved hytten med de andre og forberede lejrturen. I går virkede det heldigt at slippe med bare ét myggestik. I dag, ikke så meget. Det havde kløet hele natten, men nu gør det egentlig bare ondt. Og drypper med noget ildelugtende snask.

Han finder en gammel forbindelse i førstehjælpskassen og binder den om benet.

For satan, hvor gør det altså ondt.

Lortemyg!

Maven vrider sig. Han er sulten. Noget så sulten. Han halter over til køleskabet og flår døren op. Der ligger en halv pakke rullepølse, en dåse torskerogn og en flaske ketchup derinde.

De fire skiver rullepølse stopper han i munden på én gang. Torskerognen graver han ud med fingrene og slikker i sig. Mælken lugter surt og er fuld af klumper, men han drikker den grådigt, så den løber ned ad hagen. Lysten til mere kød pumper i hele kroppen. Han stikker tungen ned i den tomme rullepøsepakke og slubrer smagen af fedt og peber i sig. Maven rumler sultent.

Mon der er mad henne på skolen?

Der er altid et eller andet i køleskabet på lærerværelset.

KAPITEL 1

SKUD I SKOVEN

Et sted i skoven skratter et maskingevær. TA-TA-TA. Flere korte salver lyder efter hinanden. Nogen råber.

Jakob ser nervøst i retning af lyden. Ruben rykker lidt tættere på.

”Bare rolig,” formaner en af lærerne, et kæmpebrød med muskler, der er ved at sprænge trøjen.

Alle de voksne står ved flagstangen foran hytten. Børnene klumper sammen i en kødrand omkring dem. Mange ser skræmte ud.

”Velkommen til Soldaterhytten.” Lærerboffen slår ud med armene, som om han ejer det hele. ”Se der.” Han peger på en stor jernlåge, der er lukket og låst med en tyk kæde. ”Hegnet går heeeele vejen rundt om grunden. Så længe I bliver indenfor, er I i sikkerhed. Og nøglen har jeg lige her.” Han klapper sig på brystlommen.

”I sikkerhed fra hvad?” hvisker Ruben til Jakob, der trækker på skuldrene.

TA-TA-TA. TA-TA-TA.

Læreren smiler og peger over skulderen med en tommelfinger. ”Det er bare soldater, der træner. Hæren har øvelsesterræn på den anden side af hegnet.”

Flere af børnene ser skræmte på hinanden.

”Bare rolig. De skyder slet ikke med skarpt. De løber bare rundt og leger krig. Ligesom jer. Men I skulle jo nødig blive kørt ned af en kampvogn eller sådan noget, vel? SPLAT!” Læreren klapper hænderne sammen og griner. ”Så bliv for alt i verden indenfor hegnet.”

Jakob sukker og ser sig omkring. Dem fra skolen står i kødranden. Camilla og Jasmin har travlt med deres telefoner. Ved siden af har Philip fra 6.b sendt fingeren på gravetur i næsen.

Ruben jager en albue i siden på Jakob. ”Av, for pok...”

”Se.” Ruben laver en bevægelse med hovedet og fniser.

Jakob kan først ikke se, hvad han mener. Så får han

øje på Sløjd-Jørgen lidt væk fra de andre lærere. Han ser ikke ud til at have det for godt. Det lyse hår stritter vildt ud i luften. Øjnene flakker nervøst, og han svajer, som om han kan vælte hvert øjeblik. Han bukkes sig ned, klør benet og er lige ved at falde forover.

Ruben lader, som om han holder et glas i hånden og drikker af det. Så gør han sig skeløjet og hikker.

”Sløjd-Jørgen er sgu da skidestiv mand!” griner han.

Jakob griner med og ryster på hovedet. Så får han igen øje på Philip, der er ved at spise det, han har fundet i næsen.

Hvorfor skal det altid være dem fra *hans* skole, der er de pinlige?

”Nu er det ind i hytten og finde en køjeseng. Og i aften skal vi på natløb,” brøler det store brød.

”Var det ikke meningen, at det her skulle være en belønning?” skumler Ruben, da de trasker mod hytten med deres tasker.

TA-TA-TA lyder det inde fra skoven.

KAPITEL 2

LYDE I MØRKET

Jakob smiler, da han træder indenfor, og den let indelukkede duft af spejderhytte rammer næsen.

Det her er årets bedste dag: skolepatruljernes årlige lejrtur.

I dag betyder det ikke noget, at Jakob to gange om ugen skal møde et kvarter før alle andre. At der er bælgmørke morgener med refleksvest i frostvejr, regnvejr og blæsevejr. Det er alt sammen ligegyldigt nu.

For et par timer siden satte han sig ved siden af Ruben på bagsædet af bussen. I en sky af dieselos kørte de væk. Væk fra alle dem, der skulle ind til time; Adil, der altid lige giver ham en hård skuldertackling, når de går forbi hinanden på gangen. Henrik, som kalder ham en duks, og Louise, der havde kastet et æble i skallen på ham i sidste uge.

I dag skulle *de* i skole, og det skulle han ikke. De næste tre dage er han fri.

Hytten er kæmpestor. I midten ligger spisesal og køkken som kroppen på en edderkop med ben af lange gange med en masse værelser, sovesale og baderum. Omsider finder Jakob og Ruben en fri køjeseng.

Ruben skubber skoene af og smider sig på madrassen.

”Hvorfor er der aldrig nogen af de søde piger, der interesserer sig for trafiksikkerhed? Jeg mener, det er de samme piger som sidste år. Ingen af dem vil have et stykke med Ruben.” Han finder sin mobil frem med et suk.

Jakob synes nu flere af pigerne ser vældigt flinke ud. Sidste år kyssede han næsten en, der hed Rebekka. Det suser i brystet ved tanken. Bare hun er her et sted.

De får spaghetti med kødsovs til aftensmad.

”Hvor er Jørgen?” spørger Philip, mens sovs drypper fra gaflen ned på brystet af hans hvide T-shirt.

Jasmin og Camilla ryster på hovedet.

”Ved det ikke,” siger de i kor.

Jakob ser mod lærernes bord. Alle de andre lærere snakker og spiser. Ingen synes at interessere sig for stolen ud for den tomme tallerken.

”Han sidder nok og bunder shots et sted,” joker Ruben. ”Ikke også, Jakob?”

Jakobs gaffel standser ud for munden, da han får øje på ryggen af en pige med mørk fletning, der går ud af spisesalen sammen med to andre piger.

Det er Rebekka! Han er næsten sikker.

”Tak for mad.” Han rejser sig med bankende hjerte og skynder sig at sætte sin bakke på plads.

”Hey, Hvad skal du?” råber Ruben, men han fortsætter.

Døren lukker bag Jakob. Den lange gang strækker sig foran ham. Han lytter efter stemmer, men der er helt stille. Sært. Pigerne må være gået ind ad en af de mange døre, men hvilken? Han vælger en tilfældig dør og kommer ind på endnu en tom gang.

Pokkers! Det der næsten-kys måtte altså gerne blive til et rigtigt kys i år. Han vender om og trasker tilbage mod spisesalen, da han hører det.

WUUUUAAAARGH!

Jakob stivner. Det løber koldt ned ad ryggen. Den lyd ... Det lyder som et dyr. Et såret dyr. Men hvad skulle det lave herinde? Jakob holder vejret og lytter. Hans hjerte banker hurtigere end normalt.

Med et *KLIK* går lyset ud, og gangen er bælgmørk.

WAAAAAAAAAAAAAAAAARGHH!

Jakob basker febrilsk med armene for at få lyset til at tænde igen.

KLIK.

Han hiver efter vejret. I mørket så han det. Den tyndeste stribe af lys kom fra sprækken under en af dørene længere fremme.

I retning af lyden.